

NEDJELJNA ČITANJA: Iz 61,1-2a.10-11; Lk 1,46-50.53-54; 1Sol 5,16-24;

Iv 1,6-8.19-28

Najprivlačnija osobina ljudi jest radost. Radostan čovjek zaista je svjetlo društvu. Ovo je ujedno i najdublja ljudska težnja, jer svaki čovjek teži k sreći. Gdje nalazimo sreću jest razlika između kratkotrajna i vječna radost. Danas vidimo kršćanski put: „*Radujem se u Gospodinu, radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu me plaštem pravednosti.*“ Pred nama jest opet, kao i prošle Nedjelje, jedan dobro poznati lik – Sv. Ivan Krstitelj – koji nam pokazuje da naša radost nije u tome što imamo, nego u tome što jesmo, u ono što bi trebalo biti identitet svakoga kršćana: „*Ja sam glas koji viče u pustinji: pripravite put Gospodinu*“.

Kakve veze ima pustinja s radošću i srećom? Svijet nam zasigurno drukčije „viče“, da je radost u komotnosti i bogatstvo, u ugledu, u jedenju, pijenju i uživanju. Ovakve stvari su samo sjene istinske sreće, i često opustoše nas iznutra te stvaraju pustinju u srcu čovjeka koji vapi za istinskom srećom koja će trajati, a ne samo iščeznuti kad nestaju tih izvori. Biti kršćanin jest dati čovjeku odgovor na ovaj vapaj – ima spasitelja! Mi ga poznajemo. Poznajemo ga u svom srcu gdje smo i sami bili opustošeni grijehom, zarobljeni, siromašni i slomljeni. Slome nas valovi bolesti, grijeha, razočaranje od ljudi, itd. Tu trebamo vapiti Gospodinu. Tu ćemo doživjeti njegovo spasenje. To je put pustinje gdje naučimo u svemu zahvaljivati, a posebno za naše najveće teškoće, koje nam mogu postati i najveći blagoslovi kada dopustimo da ih Gospodin dotakne. To je način da postanemo Kristovo svjetlo i radost u tami ovoga svijeta. „*Vjeran je Onaj tko vas poziva: on će to i učiniti*